

Р О З Д І Л П Е Р Ш И Й

Навряд чи є на світі інша така неприємна дорога, як та, що веде з великого міста до містечка Тідії, — особливо ж той її відтинок, котрий в'ється понад Глухою гаванню. Називають цю ділянку Паскудна путь — або просто Паскудь. Біжить та Паскудь через поля хворобливо-сірого відтінку, де купка покручених кислиць родить такі кислі яблучка, що хто хоч разочок на них зиркне, так тому й схопить живіт — так і заболить. А ще Паскудь перескакує через Похмурий потік, у якому води в дев'ять разів менше, ніж мулу, а риболовля там — самі нерви та й годі. До того ж Паскудь іще й описує коло довкруг теплиць, де вирощують хрін і редьку, від чого вся тамтешня околиця давно просякла міцнющим-гіркущим духом отих самих овочів.

Хоч як мені прикро, а мушу сказати, що ця бувальщина розпочинається саме з пересування сиротинок Бодлеринок по цій неприємній дорозі, але це ще не найгірше, бо ж саме від цього місця оповідь починає закручуватися від гіршого до ще гіршого! З усіх нещасливців, які тільки мучаться на світі (а я певен: вам відомо, що таких є багато-пребагато, просто видимо-невидимо!) саме сиротинки Бодлеринки вічно потрапляють із препоганої халепи в ще гіршу біду, вискакують із вогню, аби тільки опинитися в полум'ї. Цим я тільки й хотів сказати, що їх уже спіткало не одне таке жахіття, яке іншим бідолахам і не снилося. А розпочалося їхнє велике лихо з неймовірної пожежі, що не тільки пожерла їхній дім, а й спалила люблячих їхніх батьків. Одного отакого нещастя хоч би й кому іншому цілком вистачає на все життя, однак у випадку цих трьох діточок це лихо стало тільки сумним початком для інших нещасть, які так і посипалися їм на бідолашні їхні голівоньки. Після тієї пожежі двох сестричок і братика приткнули до графа Олафа — далекого їхнього родича, жадібного та жахливого чоловіка. Батьки Бодлери лишили по собі величезне багатство,

яке мало дістатися дітям аж тоді, коли Віолетта сягне повноліття, але ж графові Олафові так дуже заманулося захопити оті гроші у свої брудні ручиська, що він виплекав такий збочений план, який і досі переслідує мене в кошмарних сновидіннях. Графа зупинили в найостаннішу мить, але він утік від закону, поклявшись страшною клятвою, що згодом неодмінно заволодіє бодлерівським тим багатством. Віолетті, Клаусові й Сонечку досі марилися в снах оті блискучі-преблискучі очі графа Олафа, оті його брови, що зрослися в одне кущисте об'єднане бровище, але найчастіш їм увижалося око, витатуйоване на кісточці його ноги. Те очище немовби стежило за сиротинками Бодлеринками, хоч би куди вони подалися.

Тож я мушу дати вам раду: якщо ви розкрили цю книжку, сподіваючись вичитати з неї, ніби ці діти відтоді жили собі, поживали та й добра наживали, то краще б вам її негайно й захряснути, а натомість узяти й почитати щось веселіше. Бо ж Віолетта, Клаус і Сонечко, сидючи, щільно спресовані, в маленькій переповненій автівці й продаючи витрішки Паскудній путі, мчали стрімголов у ще гірше лихо-нещастя. Похмурий потік

і хроно-редьчана ферма були просто перші призвістки цілої низки трагічно-прикрих епізодів, від кожнісінької згадки про які обличчя моє кривиться, а на очі напливають сльози.

Вів машину містер По, друг родини Бодлерів, який працював у банку й вічно як не кашляв, то бухикав. Саме йому випало наглядати за справами трьох сиріток, тож саме він і вирішив, що після всіх тих прикрощів із графом Олафом треба передати батьківсько-опікунські обов'язки ще іншому далекому їхньому родичеві, котрий мешкав у сільській місцевості.

— Вибачайте, якщо вам тісно, — обізвався містер По, кашляючи у свою білу носову хустинку, — але ця моя нова машина не призначена для перевезення багатьох пасажирів. Навіть ваші валізки тут нікуди було увіпхнути. Та десь за тиждень я їх вам сюди й притарабаню.

— Дякую вам, — чемно відгукнулася Віолетта, що, мавши чотирнадцять років, була найстаршою з трьох сиріт. Якби цієї миті на Віолетту глянув хтось такий, хто добре її знав, той переконався б, що думає вона якраз зовсім не про те, що казав містер По, бо її довгі коси були